

[Økonomiministeren.]

jeg ved ikke, hvordan man skal fordele æren med hensyn til nummerering af bogstaverne.

Så siger hr. Nyboe Andersen: hvis vi først havde forhandlet om en aftale og så var kommet tilbage med en aftale, ville venstre måske have været til at tale med, ja, man ville i hvert fald have været til at tale med, og så ville man måske have været med. Nu tvivler jeg ikke et øjeblik på, at hr. Nyboe Andersen mener, hvad han siger. Det er klart. Men når hr. Nyboe Andersen i sin omtale af socialdemokratiet sagde, at hvis der er socialdemokrater, som er imod den fremgangsmåde, regeringen har valgt i dette spørgsmål, er de i hvert fald ikke kommet til orde, så vil jeg gerne sige, at hvis der er venstremænd, som måtte være villige til at indlade sig på et reelt samarbejde med regeringen, så er de i hvert fald ikke kommet til orde gennem hr. Nyboe Andersens udtalelser. Der var ikke i det, der blev sagt under førstebehandlingen, noget som helst, der kunne give anledning til andet end at tro, at den borgerlige opposition med nogle enkelte små svinkeæringer for hr. Dahlgaards vedkommende sagde principielt nej; derfor var der ikke skygge af grund til at tro, at en udsættelse af vedtagelsen af loven ville have betydet noget som helst andet, end at de forhandlingspartnere, som Nationalbanken skal tage disse drøftelser med, med baggrund i de negative udtalelser fra den borgerlige opposition ville have været vanskeligere at samtale med. Og derfor er det rigtigt — og det burde hr. Nyboe Andersen og ordførerne for de to andre borgerlige partier lægge mærke til — når det i nationalbankdirektionens brev hedder, at vedtagelsen af dette forslag vil styrke Nationalbanken i dens forhandlinger. Det er vigtigt, det var det, man ville have opnået ikke var sket, hvis vi havde fulgt det, som de borgerlige partier nu anbefaler os og anbefalede os ved første behandling: en svækkelse i forhold til det, der bliver resultatet, når dette lovforslag forhåbentlig er vedtaget i morgen. Jeg synes, man skal vide det. Jeg synes, man skal lægge mærke til, at det er det politiske indhold i forhold til kreditmarkedet, som ville være blevet resultatet af de 3 borgerlige partiers politik.

Hr. Dahlgaard gav to indrømmelser, som

jeg naturligvis takker for; så var det altså ikke helt håbløst, det, vi havde foreslået, og selv om det er en enkelt svale i den borgerlige samling af fugle, kan jo altså selv en enkelt svale være en trøst for en forarmet sjæl. Så jeg takker for, at det dog i hvert fald var fornuftigt, at vi prøver på at få de udenforstående institutioner med under det, der skal gælde for, skal vi sige de institutioner, som hidtil har været under aftalerne. Jeg takker også for, at hr. Dahlgaard gjorde nogle bemærkninger om boligfinansieringen.

Så må jeg sige, at ganske vist er jeg forhenværende journalist, men jeg skriver ikke i Kristeligt Dagblad. Hvad der står i Kristeligt Dagblad, må stå for Kristeligt Dagblads egen regning, jeg har ikke engang inspireret det. Kristeligt Dagblad har ikke talt med mig om det spørgsmål, det siger jeg til beroligelse for hr. Dahlgaard. Hr. Dahlgaard må, måske med beklagelse, virkelig affinde sig med, at jeg kun står for det, jeg selv siger, og jeg har sagt også i udvalget, hvad jeg mente om dette.

Så sagde hr. Dahlgaard, at jeg havde givet udtryk for, at vi skulle have så vidtgående og så upræcise formuleringer som muligt; det var altså, som om det var en ønskedrøm hos mig, at i virkeligheden kunne der nøjes med at stå i dette lovforslag: herefter bestemmer økonomiministeren alt vedrørende kreditgivningen i Danmark. Så, mener hr. Dahlgaard, var jeg gået roligere i seng, end jeg i øvrigt gør — og jeg går roligt i seng om aftenen — så havde jeg været lykkelig. Hr. Dahlgaard ved jo godt, at det i hvert fald ikke har fundet udtryk i de synspunkter, jeg har fremført hverken i denne sal eller under udvalgsforhandlingerne, og jeg beder altså stadig hr. Dahlgaard tro mig: jeg siger det, jeg mener.

Det har ikke været muligt at gennemføre mere præcise formuleringer, før vi har haft en række drøftelser, men denne række af drøftelser skal ske på baggrund af denne lovgivning. Jeg mener, det ville have været forkert, hvis vi havde indladt os på en præcisering, som vi så måske om 2 måneder skulle lave om. Jeg mener, det er bedre at anvende den fremgangsmåde, vi har foreslået her.

Så må jeg sige: jeg forstår ikke hr. Dahlgaards bemærkning om diskriminationen. Der er intet i de formuleringer, der findes i